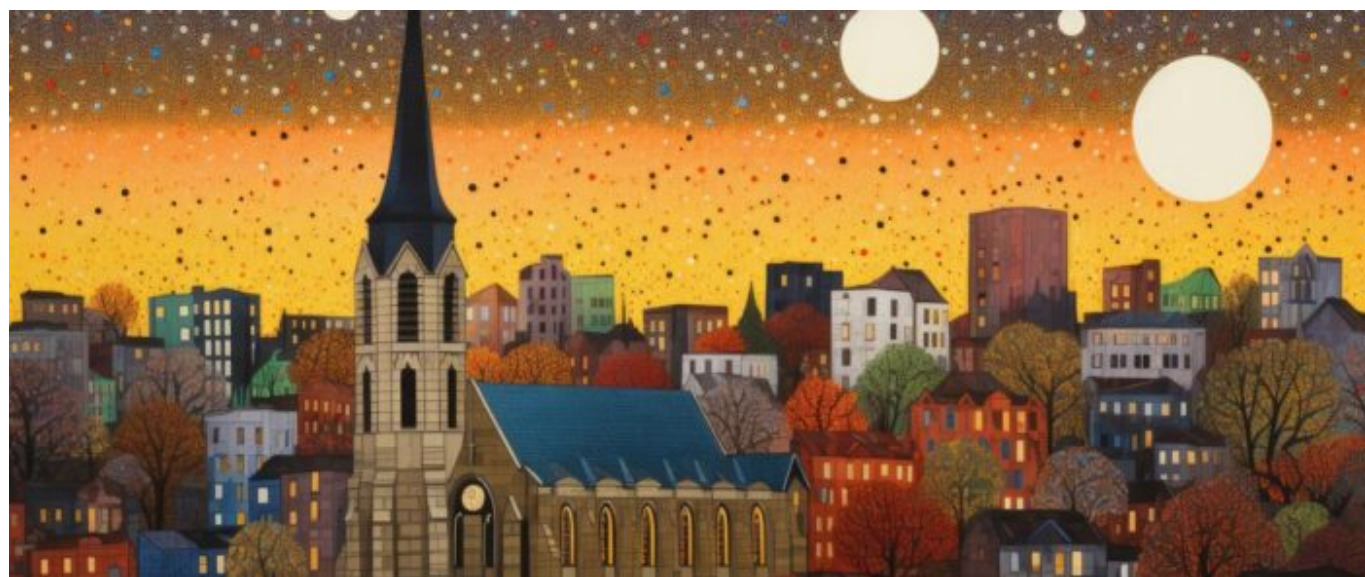

Následování: Hledání milosti: 3. Nejhůře střežené tajemství

Následování

Hledání milosti: Nejhůře střežené tajemství

Toto je třetí díl z pětidílného fiktivního příběhu odehrávajícího se na počátku 90. let 20. století o reverendu Paulu Grahamovi a jeho sboru Grace United Church of Christ.

V [prvním díle](#) Paul učinil těžké, ale nezbytné rozhodnutí opustit Jižní baptistickou konvenci a přijal povolání přechodného kazatele sboru Grace United Church of Christ, a stal se pastorem Grace United Church of Christ, kde povzbudil svou kongregaci, aby plně přijala svou identitu jako otevřené a milostí naplněné společenství víry.

Když šly jejich dcery spát, řekl Paul Sarah: „To, že je Tommy Branson gay, je ve sboru Grace nejhůře střeženým tajemstvím.“

Tommy, dospělý syn Teda a Evy Bransonových, byl celý život členem Grace UCC. Přestože Ted, Eva a Tommy o Tommyho sexuální orientaci nikdy nemluvili, všichni ve sboru věděli, že Tommy je gay.

V uplynulém roce Paul hovořil s mnoha členy o rostoucí kontroverzi homosexuality v americké církvi. Své poznatky shrnul Sarah.

„Stejně jako mnoho jiných sborů hlavního proudu, ani sbor Grace není v otázce homosexuality jednotný. Někteří členové se domnívají, že homosexuální vztahy jsou naprosto v pořádku. Jiní s tím nesouhlasí, i když si svůj názor většinou nechávají pro sebe. Pokud mohu soudit, většina sboru se k této otázce staví nejednoznačně.“

„Nicméně,“ pokračoval Paul, „pokud jde o Tommyho, žádná dvojznačnost neexistuje. Řada členů mi řekla: ‚Tommy je součástí naší sborové rodiny a je vítán v našem společenství věřících‘. Předseda sborové rady Glen Hightower mi řekl, že vzhledem k Tommyho dlouhodobé přítomnosti ve sboru, a přesto jeho zdrženlivosti mluvit o své sexuální preferenci, Grace nakonec v této věci vypracovala neformální stanovisko ‚neptej se, neříkej‘.“

Postupem času, říká Glen, se ve sboru pomalu prosadila nevyslovená dohoda, že všichni lidé, včetně homosexuálů, jsou v Grace vítáni, zejména Tommy a jeho mužský přítel Anthony Taylor.“

Sarah si při pomyslení na brutální odsouzení homosexuálů ze strany Jižní baptistické konvence řekla: „To je ale příjemná změna.“

Když Tommy onemocněl, zpočátku o tom nikdo moc nepřemýšlel. V domnění, že jde o dočasnou nemoc, vyjadřovali obavy, posílali přání a nepřestávali se za něj modlit. Po opakovaných onemocněních a delších pobytech v nemocnici však lidé začali mít podezření. Nakonec se ukázalo, že Tommyho diagnózu není možné udržet v tajnosti. Člen sboru Grace Church měl HIV/AIDS.

Nakonec se ukázalo, že Tommyho diagnózu není možné udržet v tajnosti.

Paulovy medové týdny oficiálně skončily.

Paul několik měsíců putoval s Tommym a jeho rodiči Tedem a Evou po jejich strašlivém utrpení. Strávil dlouhé hodiny v nemocničních pokojích a pak na klinice AIDS s Tommym a jeho rodinou. Zpočátku se Paul bál Tommyho dotknout. Říkal si: *“ Můžu se nakazit jeho nemocí z podání ruky nebo objetí? Vystavím svou rodinu riziku?* Stejně jako mnoho dalších lidí neměl Paul o přenosu viru HIV žádné informace. Sarah, profesorka chemie s doktorátem, provedla rozsáhlý výzkum na toto téma a zbavila svého manžela obav.

Sarah Paula informovala: „AIDS se nedá chytit při náhodném kontaktu s lidmi. Jediný způsob, jak se nakazit AIDS, je sdílet tělesné tekutiny s postiženou osobou prostřednictvím pohlavního styku nebo společných jehel.“

Během Tommyho pobytu na klinice AIDS ho Paul navštěvoval každý týden. Tento týden přišel Paul v úterý odpoledne. Našel Tommyho, jak si čte v posteli.

„Rád vás vidím, kazateli Paule,“ řekl Tommy s úsměvem.

„Rád tě vidím,“ odpověděl Paul. „Členové Grace ti posílají lásku a modlitby.“

„Toho si vážím,“ odpověděl Tommy. „Chybí mi.“

„Chybíš nám také. Jak se v těchto dnech cítíš?“

„Posledních pár týdnů bylo těžkých. Ale v posledních dnech jsem udělal pokrok. Plíce se mi čistí. Doktoři říkají, že bych měl být schopen jít za týden nebo dva k rodičům.“

„Vím, že Ted a Eva budou rádi, když se vrátíš domů.“

„Po celou dobu tohoto utrpení mi byli neuvěřitelnou oporou. Doufám, že vědí, jak moc si jich vážím.“

„Jsem si jistý, že ano,“ řekl Paul.

„Bylo by možné, abys mi přinesl přijímání? Vždycky pro mě bylo něčím výjimečným a už několik měsíců jsem ho neměl.“

Po několika dalších minutách rozhovoru se Pavel zeptal: „Můžu pro tebe něco udělat?“

Tommy se na chvíli zamyslel. „Vlastně ano. Bylo by možné, abys mi přinesl svaté přijímání? Vždycky pro mě bylo něčím výjimečným a už jsem ho neměl několik měsíců.“

„To bych rád udělal,“ odpověděl Paul. „Zítra mám práci, ale ve čtvrtek se můžu zastavit a můžeme jít ke svatému přijímání společně. Těším se na to.“

Než Paul odešel, Tommy řekl: „Kazateli Paule, rád bych vás seznámil se svým spolubydlícím. Tohle je Jason Harding.“

Paul obrátil pozornost k Jasonovi, který ležel na druhé posteli v pokoji. Potřásl mu rukou a řekl: „Rád tě poznávám, Jasone.“

„Rád vás poznávám, pane,“ odpověděl Jason. „Reverende,“ dodal Jason, „nemohl jsem neslyšet, jak jste mluvil o přijímání. Byl byste ochotný mě ve čtvrtek zahrnout? Rád bych znovu přistoupil ke svatému přijímání. Už je to dlouho.“

„Rád,“ řekl Paul.

Jason vysvětlil svou situaci. „Celý život jsem chodil do kostela. Ale můj domovský sbor je extrémně konzervativní, takže jsem nikdy neřekl rodičům ani sboru, že jsem gay. Když jsem dostal AIDS, rodiče mi řekli: ‚Už nemáme syna‘. Od té doby jsem je neviděl. O několik týdnů později mi můj kazatel napsal dopis, že jsem byl vyloučen z řad členů. Řekl mi, abych se nevracel. To bylo asi před rokem.“ Paul viděl, jak se Jasonovi v očích tvoří slzy.

„To je mi velice líto, Jasone. Věřím, že víš, že tě Bůh neodmítl. Bůh tě stále miluje a prohlašuje tě za své milované dítě, bez ohledu na to, co si o tom myslí tvoji rodiče a sbor.“

„Doufám, že víš, že tě Bůh neodmítl.“

„Věřím, že je to pravda,“ řekl Jason.

„Vím, že je to pravda,“ odpověděl Paul. Na chvíli se odmlčel a řekl: „Těším se, až se s vámi oběma ve čtvrtek uvidím a budeme společně slavit svaté přijímání, jako to děláme v kostele.“ Paul se za Tommyho a Jasona pomodlil a pak odešel.

Ve středu pozdě odpoledne Paulovi někdo zavolal do kanceláře. „Reverende Grahame, tady Lisa Woodfordová. Jsem sociální pracovnice na klinice AIDS, kde je Tommy Branson pacientem. Mám neobvyklou prosbu.“

„Co pro vás mohu udělat, Liso?“ zeptal se Paul.

„Tommy a Jason řekli některým dalším pacientům, že jim zítra přijdete podávat svaté přijímání. Několik mužů se zeptalo, jestli se toho mohou zúčastnit. Zanedlouho o tom mluvilo celé oddělení. Požádali mě, abych vám zavolala. Chtěli vědět, jestli byste byl ochotný sloužit pro všechny. Pokud ano, plánuji pozvat všechny z oddělení. Máme místnost hned vedle haly, kterou bys mohl využít. Není velká, ale naše oddělení má jen dvacet pacientů a všichni nepřijdou, takže prostor by se hodil. Byl byste ochoten to udělat? Pro ty chlapy by to hodně znamenalo. Mnozí z nich vyrostli v kostele, ale už léta tam nebyli.“

Pavel neváhal. „Rád bych to udělal.“

Druhý den se Paul vrátil na kliniku AIDS a připravil se na přijímání. Jeden po druhém začali do místnosti vstupovat mladí muži.

Někteří chodili po svých, jiní používali hole nebo chodítka a dva přijeli na invalidním vozíku, který do místnosti dovezli jejich kamarádi. Paul se s každým z nich při příchodu jednotlivě pozdravil, potřásl si s nimi rukou a zeptal se jich na jméno. Na ad hoc bohoslužbu v kapli přišlo celkem 17 z 20 pacientů.

Po několika úvodních poznámkách Paul řekl: „Nejsem moc dobrý zpěvák a nemáme pianistu, ale napadlo mě, že bychom mohli začít písničkou. Jsou nějaká přání?“

Než někdo zareagoval, Jason řekl: „Billy hraje skvěle na harmoniku. Mohl by nám zahrát nějakou píseň, abychom si zazpívali.“

Billy se usmál, vytáhl z kapsy harmoniku a řekl: „Co třeba ‚Amazing Grace‘?“

„To by bylo perfektní,“ odpověděl Paul.

„Než přistoupíme ke svatému přijímání, rád bych vám vyprávěl jeden skutečný příběh.“

Poté, co zazpívali, Paul řekl: „Než přistoupíme ke svatému přijímání, rád bych vám vyprávěl pravdivý příběh. Před lety se Fred Craddock, duchovní a profesor v semináři, na cestě po Tennessee zastavil v restauraci, kde potkal starého muže, který už byl dávno na penzi. Když starší pán zjistil, že Craddock je kazatel, vyprávěl mu následující příběh ze svého dětství.

„Starý pán Craddockovi vyprávěl, že se narodil a vyrostl v malé vesnici nedaleko této restaurace. Měl svobodnou matku a byli velmi chudí. Byl tím, čemu se tehdy říkalo ‚nemanželské dítě‘, dítě narozené mimo manželství.

Když v sobotu přišel s matkou do města, všichni spořádaní lidé se jim vyhýbali. Nedovolili svým dětem, aby si s ním hrály, a někteří z nich přešli na druhou stranu ulice, když viděli, že s matkou přicházejí. Ve škole se mnohokrát pohádal s chlapci kvůli tomu, jak mu nadávali a co špatného říkali o jeho matce.

„V té vesnici měli malý kostelík. Chlapec do něj občas chodil. Po začátku bohoslužby se vplížil dovnitř a před požehnáním vyklouzl ven, aby nemusel čelit lidem z kostela a necítil jejich nesouhlas. Jednoho dne přišel do kostela nový kazatel. Aby ho mohl omrknout, vklouzl chlapec v polovině bohoslužby na zadní sedadlo. A jeho kázání se mu líbilo. Kazatel byl mladý a mluvil tak, aby mu chlapec rozuměl.

„Ale pak nový kazatel na chlapce vytáhl rychlou boudu. Po kázání došel do zadní části kostela, oznámil, že se chce seznámit se všemi přítomnými, a pak pronesl požehnání. Chlapec byl v pasti. Čekal, až bude kostel prázdný, schoulil se v rohu a doufal, že si ho kazatel nevšimne. Ale on si ho všiml. Nový kazatel k němu přistoupil, natáhl k němu ruku a řekl: „Rád tě vidím, chlapče. A řekni mi, kdo je tvůj tatínek?“

„Chlapec zrudl a sklonil hlavu. Kazatel neznal podrobnosti, ale věděl, že položil špatnou otázku. Kazatel vzal chlapce za bradu, zvedl mu obličej, aby se mu podíval přímo do očí, a řekl: „Ale to mi nemusíš říkat. Já už to vím. Vidím tu rodinnou podobu. Vidím ti ji ve tváři. Jsi *Boží dítě*. Ten chlapec se jmenoval Ben Hooper. Později se stal guvernérem státu Tennessee.“

Paul plánoval, že hned po tomto příběhu začne bohoslužba přijímání. Když se však podíval na tyto mladé muže, z nichž mnozí byli zavrženi svou rodinou i církví, začal spontánně zpívat: „Ježíš mě miluje! To vím...“ Muži se k němu přitom přidali: „Vždyť mi to říká Bible, jemu patří maličci, oni jsou slabí, ale on je silný. Ano, Ježíš mě miluje! Ano, Ježíš mě miluje! Ano, Ježíš mě miluje! Bible mi to říká.“

Na závěr písně nezůstalo v místnosti jediné oko suché, včetně Pavlova. Poté řekl: „Když přistupujeme ke stolu svatého přijímání, pamatujme – toto je Ježíšův stůl. Tyto prvky nám připomínají, že jsme milované Boží děti a všichni jsme vítáni.“

Zda bude Tommy jako aktivní pacient s AIDS opět plně vítán i ve společenství Grace UCC, se teprve uvidí.

Martin Thielen

[Baptist News Global](#)

Předchozí díly:

Hledání milosti: 1. Nezbytný konec

Hledání milosti: 2. První neděle

Hledání milosti: 3. Nejhůře střežené tajemství

Hledání milosti: 4. Tísňová otázka

Hledání milosti 5. Ohnout nebo zlomit

Martin Thielen

Martin Thielen, bývalý redaktor časopisu *Proclaim* a penzionovaný sjednocený metodistický duchovní, je tvůrcem a autorem webu www.DoubtersParish.com. Před přestupem do UMC (United Methodist Churches) působil jako redaktor časopisu *Proclaim magazine* v *Baptistické radě nedělních škol* (*The Baptist Sunday School Board*).

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)